

wallada, ja muid kurje teggusid teggi, kellest wõime õppida, mis wägga kartlik assi wägi ja hea põlli on, sest et keigeparrematki innimest kurjale kiusawad. Ihaldas ka Dawet Uria naesterahwast ennesele naeseks, ja läkkitas tedda sepärrast ühhe ramatoga leri, üllemapeälisko Joabi jure, selle käsoga, Uriat tapluskes keige kartlikuma kohha peale panna. Sündis ka nenda, kuida kunnigas olli käsknud, ja kui õnneto tapluskes olli langenud, wõttis Dawet temma leske Patsebat naeseks. Agga se teggo olli wägga Issanda meelt wasto, ja se tulli Dawetile pärrast sureks süddame walluks.

Pea pärrast sedda tulli prohwet Natan Daweti jure ja rakis temmale nenda: „Ühhes linnas ellasid kaks meest, teine rikkas, teine kehwa. Rikkal olli paljo lambud ja weiksed, kehwal polnud muud kui üks ainus uttekenne, mis ta olli ostnud, se sõi temma leiwast, jõi temma karrikast ja maggas temma süles. Kui nüüd rikkale wõeras tulli, ei täind temma mitte omma karjast keddagi

wõtta, waid wõttis, selle kehwa mehhe utte ja walmistas wõerale roaks.“ — Dawet wihhastas ja ütles: „Se mees, kes sedda teinud, on surma wäärt, ja sedda lammast peab temma neljawõrra maksma.“ Agga Natan ütles: „Sinna isfi olled se mees!“ Siis tundis Dawet omma patto ja kahhetes kibbedaste, mis ta olli teinud. Selle peale surri ka se poeglaps ärra, mis Patseba temmale olli ilmale tonud, ja ta mattis tedda kurwastusse ja süddame walloga.

Dawet piddi ka sedda näggema, et temma poeg Absalom mäsamist tõstis. Se olli üks noor mees illusa näo ja kasmoga, kes rahwast melitas, neid omma issa wasto ülesärritas ja hulga kaupa ennese järrele ahwatles. Kui ta arwas omma mäe hulga sure kül otkewad, läks temma Hebronist, kuhho olli läinud ohwerdama, Jerusalema omma issa peale ja tahtis tedda aujärje pealt ärralükkata. Dawet piddi pöggenedes enast peästma. Ommeti hoidsid weel paljo rahwast temma pole, neid koggus ta en-